

[Peter Nielsen.]

ikke, man på praktisk måde kan komme retfærdigheden nærmere, men skulle det under udvalgsbehandlingen vise sig at være tilfældet, er mit parti selvfølgelig villig til at medvirke hertil.

Selvfølgelig er der den vanskelighed ved overgangen, at kommunerne har forskellige skatteterminer, og skatteyderne i visse kommuner kunne komme ud for en dobbeltbeskatning. Det undgås med indenrigsministerens forslag; efter det bliver der tale om en kontinuerlig skattesvarelse, men heller ikke mere. Visse kommuner kan vel komme ud i visse likviditetsvanskeligheder ved disse overgange for såvel stats- som kommuneskattens vedkommende. Jeg takker finansministeren for, at han har været opmærksom på disse forhold og vil afbøde dem.

Jeg anbefaler de to lovforslag.

Henry Christensen: Det er jo den såkaldte ikrafttrædelseslov til det tidligere gennemførte kildeskattelovforslag, vi her er stillet over for. Jeg vil gerne sige allerførst, at vi behøver ikke her i det høje ting at føre nogen debat om kildeskat eller samtidighedsskat. Den er, så vidt jeg har kunnet notere, lagt til grund af hele folketinget, dette princip kunne vi altså arbejde efter, og når jeg drager dette frem til indledning, er det for også her at gøre det klart, at hvis finansministeren skulle have rimelig forhandlingsvilje, var der mange ting, vi gerne ville snakke nærmere med ham om.

Der er især to problemer, der afklares i lovforslaget. Det første er ikrafttrædelsestidspunktet, som er fastsat til 1. januar 1969, og efter at have hørt hr. Peter Nielsen understrege dette forstår jeg, at der nu altså er knyttet en jordskælvsklausul til det: at medmindre vi får jordskælv, er der ikke tale om, at man kan fravige denne dato, 1. januar 1969. Jeg gad egentlig vidst, hvor glad finansministeren i sit stille sind var for den bemærkning fra hr. Peter Nielsen, for er stillingen trods alt ikke den, at også finansministeren — jeg tror ikke, han vil sige det fra talerstolen — egentlig godt kan erkende, at der endnu ligger så mange uafklarede problemer og så mange forhandlinger forude omkring den praktiske udformning af systemet kildeskatten og en

række af de ting, der er knyttet til kildeskatten, at det måske ville have været godt for landet, for skattemyndighederne og for skatteyderne, om man ikke havde bundet sig så ufravigelig fast, at kun et jordskælv kan ændre datoen 1. januar 1969?

Foruden disse praktiske hensyn, der efter mit skøn stadig ligger uafklarede på en række områder i en sådan grad, at denne bemærkning er relevant, har jeg også nogle andre årsager — der måske ikke spiller så stor en rolle i finansministerens overvejelser — til, at jeg gerne ville have haft, at 1. januar 1969 var måske knap så ufravigelig, som det blev gjort til. Jeg tror nemlig, at vi i overvejelserne omkring overgangsreglerne har endnu en ting at tage hensyn til, nemlig at det kunne være, at et andet tidspunkt i året end 1. januar var et rigtigere tidspunkt, og desuden vil jeg gerne gøre opmærksom på, at endnu mangler vi jo resultatet af de endelige forhandlinger mellem finansministeriet og kommunerne vedrørende spørgsmålet om afklaring af likviditetsproblemet, spørgsmålet om forholdet mellem ligningen og den beregnede skatteprocent og en lang række andre ting. Vi i venstre har stadig den opfattelse, at et andet skæringstidspunkt eller et andet skatteår end kalenderåret — formentlig skatteåret som hidtil — ville være en bedre løsning også i forhold til kommunerne end det ufravigelige 1. januar-1. januar; derfor er vi kede af, at man gør det så ufravigeligt, at man udelukker enhver forhandling om det i det kommende udvalg. Jeg har intet ønske om at skubbe tidspunkter og overgange ud en eneste dag længere, end praktiske hensyn nødvendiggør, jeg har bare villet drage disse hensyn ind og sagt, at dem havde det måske været rart at der var lidt mere plads til. Dette er til spørgsmålet tidsfristen 1. januar. Vi vil gerne have det til 1. januar, men vi tvivler endnu på — lad mig sige det mildt — at det er forsvarligt at lægge sig så fast på 1. januar.

Det andet problem, som lovforslaget forsøger at løse, er overgangsreglerne i forbindelse med det såkaldt skattefrie år — „såkaldt“ må vi sige, for man slipper jo ikke for at betale skat i noget år, desværre. Men det er klart, at der er nogle problemer i forbindelse hermed, og det er min fore-